

Frøndelag teater

76/77

ZORBA

MUSICAL

Av Joseph Stein
John Kander
Fred Ebb

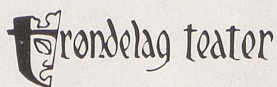
*Kjell Stormoen som Zorba
i et heftig møte med sin
Hortense spilt av Inger
Teien.*

ZORBA

Musical i to akter av Joseph Stein
etter Nikos Kazantzakis' roman

I programmet:

Zorba's skaper	side	4
Kontakten med livet	»	6
Kazantzakis om Zorba	»	9
Rolleliste	»	13
Stein, Kander og Ebb	»	14
Iscenesetterne	»	17
Våre gjester	»	18
Suksess for «Morn'a Gary»	»	21
Våre skuespillere	»	22

Administrasjon:

Kjell Stormoen	teatersjef
Kjell Hagan	økonomisjef
Knut Jensen	produksjonsleder
Ola Moum	teatersekretær
Tove Dahle	salgssekretær
Johan Jensen	informasjonssekretær

Styre:

Svend Hokstad (formann)
Elsa Skjerven
Kaare J. Tapper
Ida Yttri
Bodil Skjånes Dugstad
Harald Brønna
Finn Erlandsen

Zorba's skaper

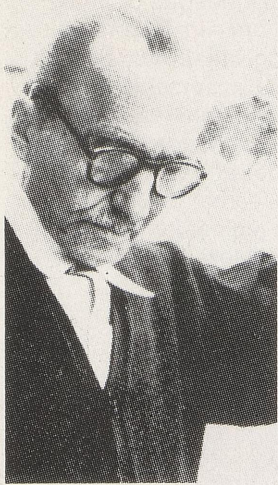
Nikos Kazantzakis ble født i 1885 på Kreta. Far hans var en fattig og hard bonde som elsket sin sønn like mye som han avskydde de to døtrene sine. Nikos fikk studere ved universitetet i Athen der han tok juridikum. Senere studerte han under Henri Bergson i Paris, og han avsluttet sine studier i kunst og litteratur med fire år i Tyskland og Italia. Han var en kosmopolitt og har også bodd i Spania, England, Russland, Egypt, Palestina, Kina og Japan. Før siste verdenskrig bodde han ofte på øya Aegina der han viet seg sitt arbeid med litteratur og filosofi. En kort periode var han statsråd i Athen og i 1947/48 var han direktør for et oversettelses-byrå tilknyttet UNESCO. Kazantzakis bøker på gresk er mange og varierte — innenfor filosofi, reisekildringer, drama og romaner. Han har også skrevet et langt episk dikt om skjebnen til Odyssevs. Det begynner der Homers skildring slutter. Utenfor Hellas er det uten tvil romanen om Zorba som har gjort Kazantzakis mest kjent. «Fortell, Zorbas, fortell» kom ut på norsk for første gang i 1953, og er siden også gitt ut av Den Norske Bokklubben. I Norge er han også kjent gjennom sine to store romaner, «Livets oppstandelse» og «Den siste fristelse» der han særlig tar for seg religiøse problemer. Men det var gjennom boka om Zorba at han viste seg som en stor folkelivsforteller og at han under det alvorlige ytre eide mengder av humør og glede. Da romanen om Zorba kom, skrev Times Literary Supplement: «Kazantzakis har pustet inn i sin prosa all den varme luften som hører Middelhavet til, alt lyset, alle fargene, all melankoli. Men mer overraskende; i Zorba har han skapt en av de store figurene i moderne romankunst. Romanen viser gresk livsglede på sitt beste. Zorba, ren i sine følelser, skaper kaos av munker, boklig lærdom og tilbake-trukket liv».

Kazantzakis skrev sine bøker i tre versjoner, — den første i stort hastverk, den andre saktere og den siste og endelige — svært sakte. Han elsket sjøen, musikk, reiser og frukt. Like før han i 1957 skulle legge ut på en ny reise, døde han. Han er gravlagt på Kreta og på gravstøtten står disse ordene fra hans egen SALVATORES DEI:

«Jeg håper ingenting
Jeg frykter ingenting
Jeg er fri».

Kontakten med livet

Nikos Kazantzakis,
Antibes 1956.

Nikos Kazantzakis reiste meget etter at han hadde sluttført sine studier i Athen og Paris, og han skildret sine reiser fra England, Spania, Sovjet, Egypt, Palestina, Japan og Kina. Hvert land ga ham muligheter til selvprøving, og i de skiftende livssituasjoner frigjorde han stadig nye sider av seg selv.

Til disse vandringene gjennom verdenskultur-ene hører også hans interesse for de store religioner. Han søkte *den umiddelbare kontakt med livet*, det å nå inn i livets kilder for å tilegne seg kunnskap og refleksjon. For ham var livet bevegelse, utvikling, kamp. Skal en forstå seg på livet, må en ikke la seg blinde eller binde av ord og begrep.

I følge Nikos Kazantzakis bærer mennesket i sitt vesen en sammensmelting av menneske og Gud, ånd og kjød som slåss innbyrdes om makten. Kanskje en av årsakene til at han ikke skrev om nåtiden, men tok opp eldre tiders livsførsel og problemer som ennå ikke var løst, var for på den måten å gi dem perspektiv. I dag kan en klarere enn noen sinne se avstanden mellom det Kreta Kazantzakis beskrev og det Kreta vi opplever i masseturismens tid. I hendene på Kazantzakis ble Kreta til en vugge, et dirrende instrument hvor et vulkansk eksperiment for å nå et rikere liv, ble utført.

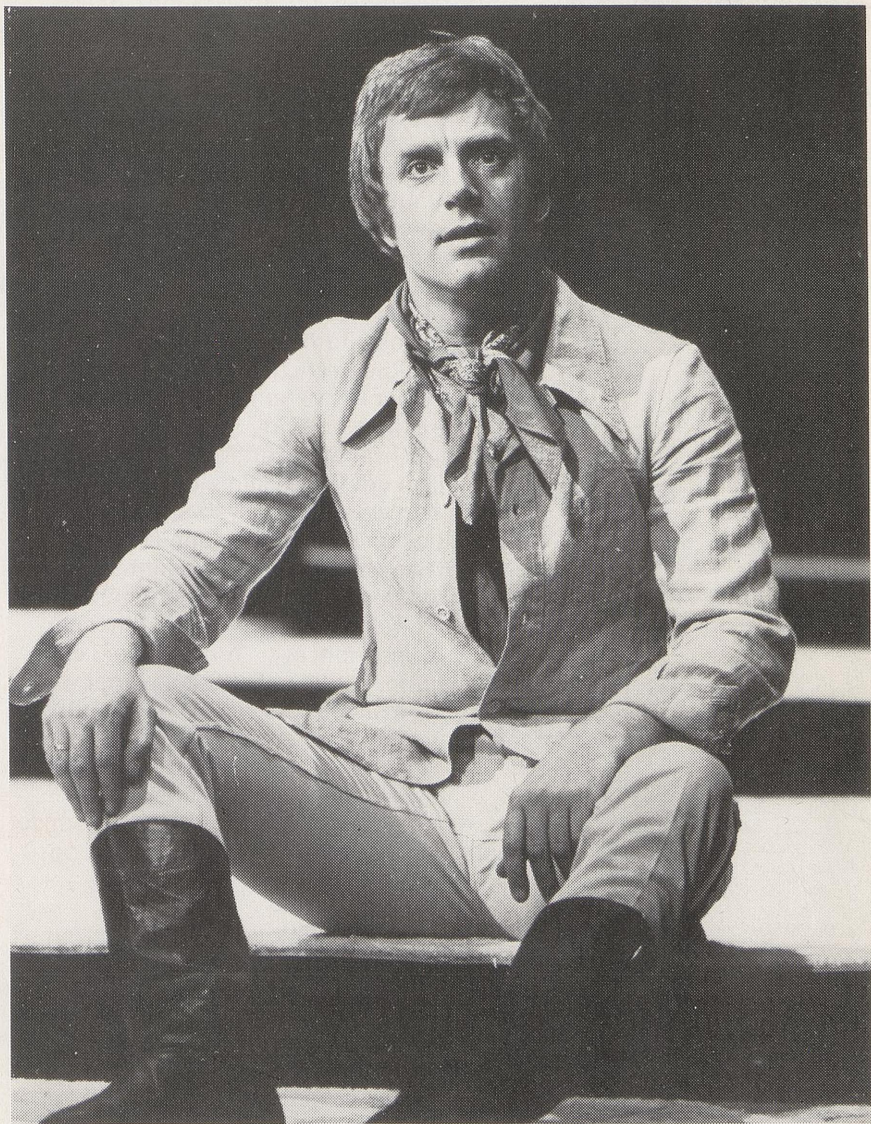
Det er bare i livet at Kazantzakis finner håp, det er bare i livet det finnes kamp og mening. Og her fører han videre gresk tradisjon og tenkemåte helt siden antikken. Døden er stillheten og hvilen når alt er kjempet ut og intet annet finnes. Døden er en skyggeverden, blottet for alt som kan vekke sansene. For mennesket kommer fra en mørk avgrunn og ender i en mørk avgrunn. Alt før vi fødes begynner vi å strebe etter å skape livet i det spenn av tid som forener de to avgrunnene. Ved at vi våkner til livet er vi allerede på vei mot døden. Derfor deler vi alle den samme kamp som vi må kjempe hver på sin plass. Og spør aldri om du vil seire eller om du vil tape. Stå bare på og kjemp!

I pakt med denne tenkningen søkte Kazantzakis i summen av alt menneskelig, alt levende opplevelsen av det guddommelige. Slik han selv uttrykker det: « *I mitt innerste følte jeg at kunnskap ikke er det høyeste et menneske kan nå, heller ikke godhet eller store seire, men noe som er enda større, mer heroisk — og håpløst å forsøke å nå: hellig ærefrykt.* »

I motsetning til dikteren som tilbrakte livet i stadig søken, levde den kjødelige opphavsmannen til fortellingen om Alexis Zorbas, den makedonske arbeider og vagabond, sitt liv i harmoni med det bildet Kazantzakis tegnet av ham. Fra en liten bygd mottok Kazantzakis et brev fra en skolelærer. Der hadde «Zorbas» endt sine dager og skolelæreren overbrakte hans avskjedshilsen: «Jeg har foretatt meg en god del her i livet, men jeg har langt fra gjort nok. Slike som jeg skulle leve i tusen år. God natt».

*Jan Erik Berntsen som
Niko.*

Kyriakos Chrysostomidis

Anne Standal gjester i rollen som «Leiaren».

Nikos Kazantzakis om Zorba

Fra kapitlet om Zorba i Nikos Kazantzakis selvbiografiske roman «Rapport til El Greco»:

De største velgjørere i mitt liv har vært reiser og drømmer. Men hvis jeg skulle peke ut hvilket menneske som har etterlatt de dypeste spor i min sjel, så ville jeg kanskje peke ut Homer, Buddha, Nietzsche, Bergson og Zorba. Den første var for meg det fredfulle, briljant lysende øye, som like solens lysskive lyste opp hele universet med sin frelsende glans. Buddha var det bunnløse kullsvarte øyet som verden druknet seg i og ble frelst ved. Bergson frigjorde meg fra forskjellige uløste filosofiske problemer som hadde pint meg i min tidlige ungdom. Nietzsche ga meg nye pinsler og lærte meg hvordan jeg skulle gjøre ulykke, bitterhet og usikkerhet om til stolthet. Zorba lærte meg å elske livet og ikke frykte døden.

Om det i min levetid hadde vært spørsmål om å velge en åndelig fører, en guru som hinduene sier, eller en far som munkene på Athos sier, ville jeg sikkert nok ha valgt Zorba. For han hadde akkurat det som skulle til for å frelse en penneknekt: Det urblikket som tar sin næring lik en pil fra det høye; det skapende naturlige som fornyer seg hver morgen og som hele tiden gjorde ham i stand til å se alle ting som om han så dem for aller første gang; å gi de evige hverdagslige elementene luft, hav, ild, kvinne og brød sin jomfruelige renhet, den støe handa, det livfulle hjerte, det djerve mot til å erte sin egen sjel, som om han hadde ei kraft mektigere enn sin sjel inne i seg; og endelig, den ville boblende latteren fra en dyp, dyp kilde, dypere enn menneskets hjertelag, en latter som i kritiske øyeblikk spruter forsonende fra Zorbas aldrende bryst, sprutet og var i stand til å rive ned (faktisk rev ned) alle barrierene — moral, religion, fedreland — som den stakkars reddharen, mennesket, hadde reist rundt seg for med absolutt trygghet å kunne humpe gjennom sitt elendige glimt av et liv.

Når jeg tenker på den næring som bøker og lærere ga meg i mange år for å tilfredsstille en utsultet sjel, og på den solide, løveaktige hjernen Zorba foret meg med bare noen få måneder, finner jeg det vanskelig å utholde min egen bitterhet og harme.

Hvordan kan jeg unngå å bli oppglødd i hjertet når jeg husker ordene han sa til meg, dansene

Alexis Zorba fotografert i 1920.

han danset for meg, santiren han spilte for meg på stranda på Kreta der vi i seks måneder sammen med en mengde arbeidere grov og grov for liksom å finne brunkull? Vi visste begge like godt at det praktiske målet bare skulle lede verdens øyne på villspor. Vi ventet ivrig på at sola skulle gå ned, at arbeiderne skulle slutte å arbeide, slik at vi to kunne spre middagen vår ut på stranda, spise vårt herlige bondemåltid, drikke vår skarpe landsbyvin og begynne å snakke.

Jeg åpnet sjelden munnen. Hva kunne en «intellektuell» si til et udyr? Jeg lyttet mens han fortalte om landsbyen sin der oppe ved Olympen, om snø, ulver, komitadjier, Sankta Sofia, brunkull, kvinner, Gud, patriotisme, døden — og når ordene begynte å snøre seg sammen for ham og han følte seg kvalt — da sprang han opp og begynte å danse på de grove strandsteinene. Mager, livlig, med en høy, rank kropp og med små runde øyne som en fugl, danset han med hodet på skakke, ropte og

trampet med de store føttene sine i strandkanten slik at vannet sprutet i ansiktet mitt.

Hvis jeg hadde lyttet til stemmen hans — ikke stemmen hans — men **skriket** hans — ville livet mitt fått verdi. Jeg ville ha fått erfare i blod, kjøtt og bein det jeg nå grunner på som en hasjisi-røyker og overfører til liv med papir og blekk. Men jeg torde ikke. Jeg så Zorba danse og humre midt på natta, hørte ham kalle på meg for at jeg også skulle kunne forlate min forsiktighet og vanens hyggelige tilfluktssted og dra avgårde med ham på lange reiser, — reiser som man ikke kunne vende tilbake fra, — og der satt jeg, urørlig og skjelvende. Jeg har skammet meg mange ganger i livet fordi jeg grep min egen sjel i ikke å våge den makeløse galskap — livets essens — som den egentlige kalte meg til å gjøre. Men jeg følte meg aldri så skamfull overfor min egen sjel som jeg gjorde overfor Zorba.

*F. v. Leif Jacobsen,
Thomas Fasting, Kine
Bendixen, Svein
Wickstrøm, Jakob
Margido Esp, Svein Lund-
Roland og Per Frisch.*

ZORBA

**Musical i to akter av Joseph Stein
etter Nikos Kazantzakis' roman**

Musikk : John Kander

Sangtekster : Fred Ebb

Oversatt av Hartvig Kiran

Iscenesettelse : Rolf Daleng og
Elna Kimmestad

Koreografi : Rolf Daleng

Scenografi : Alistair Powell

Musikalsk ledelse og
orkesterarrangement : Per Husby

Regiassistent : Anne Steen

Koreografiassistent : Arne Sverre Svendsen

Scenemester : Audun Solbu

Lysmester : Bjørn Høyem

Inspisienter : Finn Erlandsen /
Geir Nergaard

Sufflør : Gerd Berntsen

Rekvisitør : Birgit Fremo

Frisører : Jenny Krogstad /
Randi Bernhardsen

Repetitører : Jon Sverre Berg /
Kjell Halvorsen /
Per Husby

Kulisser og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder.

Fotografering og lydbåndopptak under forestillingen er ikke tillatt.

EN PAUSE

Premiere 12. mai.

Programredaksjon: Johan O. Jensen

Plakat og programomslag: Tatjana Zaitzow

Fotos fra prøvene: Roar Øhlander

Ansvarlig utgiver: Kjell Stormoen

Zorba	: Kjell Stormoen
Hortense	: Inger Teien (gjest)
Niko	: Jan Erik Berntsen
Leiaren	: Anne Standal (gjest)
Enkja	: Kine Bendixen
Manolakos	: Jakob Margido Esp
Mavrodani	: Svein Wickstrøm
Mimiko	: Bjørn Fougner
Pavli/admiral	: Per Frisch
Lensmannen	: Egil Lorck
Presten/admiral	: Øystein Langeland
Katapolis/admiral	: Magnus Nielsen
Konstandi/admiral	: Leif Jacobsen
Fivos	: Thomas Fasting
Efterpi	: Hege Rohde
Sofia	: Helga Wendelborg
Athena	: Inger Worren
Magedanserinna	: Tatjana Zaitzow
Dansaren	: Arne Sverre Svendsen (gjest)

I sang- og dansenumrene og mindre roller
medvirker også:

Svein Lund-Roland, Hans Nordø og Åge
Pedersen.

Orkester:

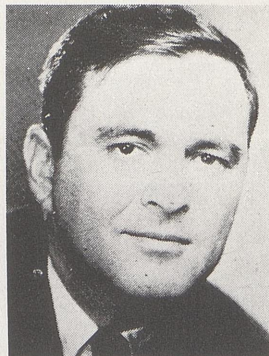
Trompet	: Dag Tunaal/Bjørn Eggen Thor Johansson
Trombone	: Olav Trondsetaas/ Stein Jacobsen
Saksofon/klarinet/fløyte	: Tore Engstrøm
Fløyte	: Tore Aune/Knut Erik Eidsvaag
Piano	: Per Husby
Trekspill	: Kåre Taraldsen
Gitar/bouzouki	: Tor Halmrast
Bass	: Jan Tro/Torgeir Døslund
Slagverk	: Roger Rønning/ Jess Jensen

Joseph Stein

er etter hvert blitt en erfaren musical-forfatter. I Norge er han mest kjent som libretto-forfatteren til «Spillemann på taket», men før den tid hadde han ansvaret for hele syv musicals hvorav de mest kjente er «Take me along» med Jackie Gleason i hovedrollen, «Juno» som bygde på et skuespill av Sean O'Casey, «Mr. Wonderful» som lanserte Sammy Davis jr. på Broadway og «The Body and the Beautiful». Etter det fulgte «Plain and Fancy» som var en suksess både i New York og i London. Han har også skrevet mange shows for amerikansk fjernsyn, bl.a. for stjerner som dansken Victor

Fra venstre: Stein, Ebb, Kander.

Borge, for Debbie Reynolds og Steve Allen. I tillegg til dette har Joseph Stein hatt suksess som vanlig dramatiker. På grunnlag av en selvbiografisk roman av Carl Reinert skrev han komedien «Enter Laughing» som ble spilt over hele USA og mange andre steder i verden før den ble filmatisert. Joseph Stein var da både manusforfatter og produsent.

John Kander

har komponert en lang rekke slagere for berømte vokalister som Barbra Streisand, Carol Channing, Chita Rivera, Liza Minelli, Juliet Prowse, — og hans kanskje mest kjente melodi — «I don't care much» tilhører førstnevnte sangers faste repertoar. Som musical-komponist har han også hatt en hånd med i flere oppsetninger. Sitt store lykkekast gjorde han med «Cabaret» (spilt på Trøndelag Teater i 1971) som fikk Tony Award som sesongens beste musical. Han har i mange år samarbeidet med tekstforfatteren Fred Ebb.

Siden fulgte suksessen med «Zorba» som i en lang tid gikk for utsolgte hus på Broadway.

Siden har Kander og Ebb sammen med Bob Fosse laget «Chicago» som henter sin handling fra 20-årenes amerikanske gangstermiljø, og som er i ferd med å bli en like stor verdenssuksess som de to forannevnte musical'ene.

Fred Ebb

slo som sangtekstforfatter gjennom med «Cabaret» og «Zorba», men hadde gjennomlevd mange år med skuffelser før han i Kander fant en komponist som kunne gi tekstene hans det rette melodiose innhold.

Sammen har de skrevet en mengde sanger av variert slag for noen av USA's fremste nattklubb-artister, og gjennom fjernsynet er arbeidet deres blitt kjent over hele det amerikanske kontinent.

Suksessene med «Cabaret», «Zorba» og nå «Chicago» har befridd Ebb for alle videre økonomiske bekymringer.

*Vennene Zorba og Niko,
spilt av Kjell Stormoen og
Jan Erik Berntsen.*

Zorba (Kjell Stormoen)
har tydlig sans for mage-
danserinna (Tatjana
Zaitzow).

Iscenesetterne

Elna Kimmestad — eller «Kimmen» som hun heter blant folk flest — er av talemål å dømme av umiskjennelig bergensk avstamning. Hun debuterte på Trøndelag Teater i «Erasmus Montanus» i det dystre år 1942, to år før teatret ble stengt av tyskerne. Men hun var på plass igjen i 1945 da teatret ble gjenåpnet. I 1948 flyttet hun til Den Nationale Scene i Bergen, var senere knyttet et år til Rogaland Teater, før hun etablerte seg i Bergen for 16—17 år. Her arbeidet hun hovedsakelig som skuespiller, men var også instruktør — mest for barnekomédier, men også i Holberg- og Molière-forestillinger. Fra sesongen 1968/69 har hun som skuespiller vært fast knyttet til Nationaltheatret i Oslo. De siste fem år har hun også undervist ved Statens Teaterskole. «Kimmen» satte innværende sesong opp Wessels «Kierlighed uden Strømper», som i sin helhet skal tas opp av Fjernsynets musikkavdeling til høsten.

Rolf Daleng er opprinnelig fra Mosjøen, og ble «oppdaget», som det het den gangen, da han vant en amatør-konkurranse for Nord-Norge. Han begynte på ballett-utdannelse i Oslo, og debuterte faktisk som danser i Rensburg mens han var soldat i Tysklands-brigaden. Han ble knyttet til Oslo Nye Teater og spilte revy på Chat Noir. Han ble senere 1. danser ved Norsk Ballett i Operaselskapets regi, og var fast ansatt ved Den Norske Opera fra den ble startet og frem til 1965. Han arbeidet så som frilans i to år. Den tiden spilte han mye barneteater, hvilket førte til at han også begynte å koreografere barnestykker. Han var fast ansatt som koreograf, danser og skuespiller på Det Norske Teater hvor han var inntil for to år siden. Da ble han igjen frilanser, satte bl.a. opp «Spillemann på taket» i Stavanger og Det Norske's turnéversjon av samme stykke. De siste årene har han arbeidet mye i Bergen og Trondheim. Her har han tidligere satt opp tre barnestykker, «I bakvendtland», «Knutsen og Ludvigsen» og denne sesongs «Krinkelkroken». Han har studert dans i USA, Sverige, Tyskland og England.

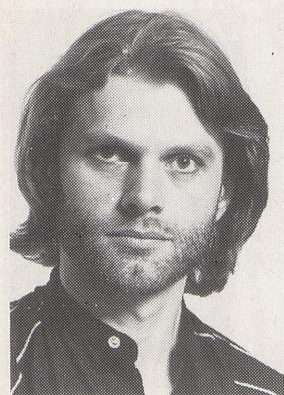
Våre gjester

Inger Teien debuterte på de skrå bredder i meget ung alder, nemlig i 1953 i Offenbachs «Orfeus i underverdenen» på Nationaltheatret. Også hun har sang-utdannelse, fire år på Musikkonservatoriet, og hun har danset ballett siden hun var ganske liten. Inger startet som elev ved Den Nationale Scene og var i 12 år ansatt ved Oslo Nye Teater. De siste ni år har hun arbeidet som frilans. I løpet av denne tiden har Inger vært innom Det Norske, Nationaltheatret, Centralteatret, Riksteatret og Fjernsynsteatret, og arbeidet med høyst varierte oppgaver, fra musicals til klassiske dramaer. Hun har også vært med på en radioframføring av en opera, — Britten's «Let's Make an Opera». På Trøndelag Teater har hun de to siste sesonger vært å se i «Bernardas Hus» og i Wessels «Kierlighed uden Strømper». Den siste forestillingen skal forøvrig tas opp av Fjernsynet til høsten.

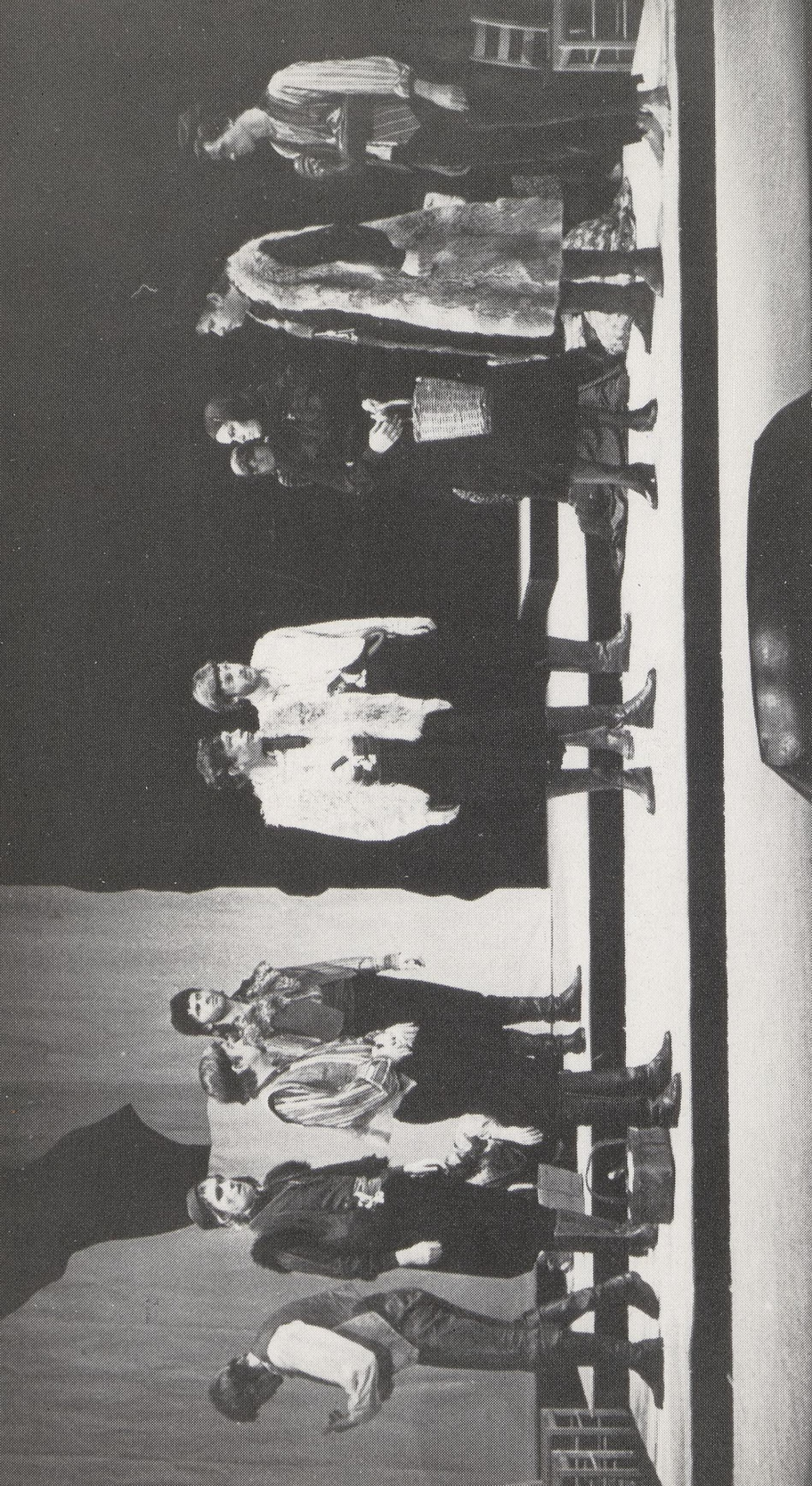

Anne Standal er født i Ålesund, og har en omfattende sangutdannelse. I årene 1968—71 gikk hun på Musikkonservatoriet i Oslo. Deretter fulgte to år ved Operaskolen. Etter dette var hun en kortere tid ved Nationaltheatret, medvirket i noe så høyst forskjellig som revy på Oslo Nye og i en fjernsynsopera, før hun kom til Trondheim ved slutten av forrige teatersesong og gledet det trønderske publikum med sin prinsesse Mi i «Smilets land». Så å si midt i Lehár, nærmere bestemt 17. mars i fjor, debuterte hun i Aulaen i Oslo med en konsert som begeistret kritikerne. Siden har hun reist for Rikskonsertene med et «Porgy and Bess»-program.

Arne Sverre Svendsen, profesjonell danser. Han er utdannet hos Rita Tori i Oslo og etterpå som stipendiat i London hvor han forøvrig er bosatt. Han har de senere år arbeidet som frilans danser i Sverige, Danmark, Finland og Norge, og har i den forbindelse vært knyttet til en lang rekke teatre. Det er første gangen vi har gleden av å ha ham her ved Trøndelag Teater.

Teaterloftet:

Suksess for «Morn'a Gary»

Trøndelag Teaters oppsetning av Allan Edwalls komedie «Morn'a Gary» som har vært på turné i Trøndelag og Nordland er blitt en dundrende suksess — både hos kritikerne og publikum!

Premieren var lagt til Røros — dristig gjort når man vet at Riksteatret har truet med å sløyfe Røros på sin reiserute på grunn av den dårlige publikumsinteressen. Men så kom det altså over 320 mennesker til premieren på «Morn'a Gary». Men, som Røros-avisen «Arbeidets Rett» fastslo dagen etter: «Selv Røros-publikummet møter fram når tilbudet har tilstrekkelig appell». Og på neste forestilling i Ålen kom det 280 tilskuere, og så mange har ikke vært sett ved forestilling der på år og dag!

Det er altså tydelig at Allan Edwalls hverdags-historie om arbeider-familien Pedersen og dens gjøren og laden i det norske velferdssamfunnet anno 1970-årene, har vakt folks interesse. Fra mandag 16. mai blir forestillingen å se på Teaterloftet i Trondheim, og vi håper på en like sterk oppslutning her som under turnéen.

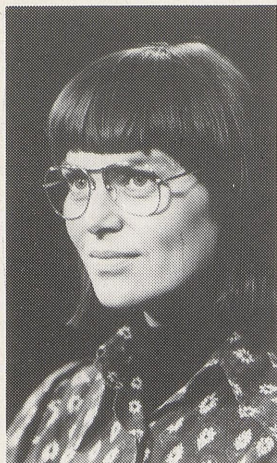
Vår oppsetning av «Morn'a Gary» har også fått gode anmeldelser. I Dagbladet skriver kritikeren Erik Pierstorff om **«en spennende premiere på Røros»**.

Under tittelen **«Velbalansert moro»** skriver Liv Herstad Røed i Verdens Gang om **«en til sine tider meget morsom forestilling»**.

Ytterligere en Oslo-avis fastslår at dette er vellykket. I Aftenposten skriver Steinar Wiik bl.a.: **«Morn'a Gary» er blitt en morsom og underholdende forestilling.**

«En utmerket forestilling», er Arbeider-Avisas tittel.

Med i forestillingen er Arne Reitan, Kirsti Grundvig, Gørli Mathisen, Synnøve Strigen, Sverre Gran og Harald Brenna.

Kine Bendixen

som spiller Enkja i «Zorba» er født i 1945 i Trondheim, men vokste opp i Oslo. Hun tok artium ved musikklinjen på Nissen skole i 1964. Etter musikalsk barnehaveutdannelse i 1967, startet hun sin egen barnehave i Asker. I årene deretter var det barn og musikk Kine jobbet med, først ved den musikalske barnehaven til Levin og Siem, deretter underviste hun et års tid ved en spesialscole for psykisk handicappede barn. Samtidig tok hun også mot elever i klaver og blokkfløyte. Dette førte til at hun gikk videre for å skaffe seg en utdannelse som klaver-pedagog hos bl.a. Eline Nygaard og Hanna Marie Weydahl.

Men teatret hadde alltid spøkt i bakhodet. Halveis i klaver-studiet tok lysten på teatret overhånd. «I en alder av 27 år tenkte jeg at nå får det briste eller bære, og så søkte jeg Teaterskolen — og kom inn», sier Kine Bendixen. Etter tre år ved Teaterskolen kom Kine direkte til Trøndelag Teater ved begynnelsen av forrige sesong. Det vil si at egentlig fikk hun også med seg slutten av den forutgående sesong etter som hun allerede to dager etter avsluttet skole, måtte hoppe inn i «Trost i taklampa».

Siden fulgte debuten som Jessica i «Kjøpmannen i Venedig». I de to sesongene Kine har vært her, har hun vært ofte å se: I «Piken i bilen», «Medmenneske», «Smilets land», «Krinkelkroken», «Arsenikk og gamle kniplinger», «Kranes konditori» og nå i en stor rolle i «Zorba».

For et bredere publikum er nok Kine mest kjent fra barne-TV. I 1970 og to år senere laget hun 12 TV-programmer som bygde på nettopp hennes kunnskaper om barn og musikk.

— Teatret er arbeid med mange mennesker. Det hele står og faller på spørsmålet om samarbeid. Det er en måte å arbeide på som jeg trives med, sier Kine Bendixen.

Jan Erik Berntsen

er født på Lillehammer i 1944, men var ikke mer enn 7-8 år gammel før han begynte å opptre ved forskjellige arrangementer sammen med nabopiken Gerd. Det skulle bli innledning på mange år i underholdningsbransjen. 16 år gammel sang han inn sin første plate og de fine plasseringene på grammofonbransjens hitlister pekte rett mot en karriere som pop-sanger. Men det skulle vise seg at det var teatret som etter hvert skulle ta hele Jan Eriks arbeidsdag, selv om vi senere fikk møte ham igjen i f.eks. et eget TV-show i begynnelsen av 70-tallet.

Helt fra unge år hadde Jan Erik vært teaterinteressert. 13 år gammel ble han med i en amatørteater-gruppe på Lillehammer. Han søkte Teaterskolen i 1963. Daværende teatersjef Huseby var til stede på opptaksprøven og fikk Jan Erik til å komme til Trondheim til TT's teaterskole som den gang hadde 12 elever. Utdannelsen varte i tre år med et påfølgende hospitantår. For så vidt fikk han en «flyvende start» etter som han allerede året etter fikk hovedrollen i barnestykket «Månereisen». Sin egentlige debut fikk Jan Erik i Georg Løkkebergs oppsetning av Maugham's «Teater» i 1965.

Etter hvert ble den lettere musikken avløst av en stadig sterkere interesse for klassisk sang. (Men det tok sang-pedagog Heddy Gathe, som jeg sang med i over ti år inntil hun reiste fra Trondheim i fjor, lang tid å plukke av meg pop-unotene, innrømmer Jan Erik). Derfor er det naturlig for Jan Erik Berntsen å nevne «Piratene fra Penzance» og siste sesongs «Kierlighed uden Strømper» i forbindelse med de oppsetninger han selv setter høyest. Dessuten Kristian Hefte's jubileumsforestilling «Erasmus Montanus» hvor han spilte Jakob. — Dessuten liker jeg å spille for barn. Det har blitt et tyvetalls oppsetninger for barn, hvorav «Bakvendtland» står mitt hjerte nærmest, sier Jan Erik.

Og nå er han altså å se i den store rollen som Niko i musicalen «Zorba».

